

שִׁיר הַשִּׁירִים

עם תמצית פירוש צָרוּר הַמּוֹר

מכבוד מורנו
רבנו יעקב מאור הגולה אב"ד מליסא וצוקלה"ה
בעל נתיבות המשפט וחוות דעת ועוד

המבאר

ביאור הנמשל
כתפילת ובקשת
כנסת ישראל מהקב"ה
המתחננת למהר הגאולה
ולעורר רחמיו עלינו
מעודדנו בגלותנו
ומבטיח הגאולה
השלימה

הפירוש

הוא לשונו בתמצית
הנכתב בשפה ברורה
צמוד לתיבות המקרא
בהבנה בחירה
וקצרה
אשר ירוץ בו עיני
הקורא

עם תוספת

תמצית פירוש השיר
בצורה קולחת ובהירה

ביאורי המילים
בקצרה

מטרת החיבור

רבינו ה'צרוור המור' מפרש את מגילת שיר השירים מתחילתה עד סופה
כתפילת ובקשת כנסת ישראל מהקב"ה, לאורך כל הגלויות
למהר ה'עת הודים' של הגאולה העתידה
ואכן, מגילת שיר השירים

הוא השיר של כנסת ישראל, בה היא משוררת לפני קונה, במשך כל הדורות, בכל הזמנים, ובכל העיתים.
וכבר הפליג חז"ל בגדל נוראות קדושת השיר הזה, עד שאמרו על רבי עקיבא שהיו עיניו זולגות דמעות
מרוכ ענג ודבקות בקב"ה באמרו שיר השירים בידועו עד היכן הדברים מגיעים
וכן אמרו, כל השירים קודש, ושיר השירים קודש קדשים

והנה חיבורו של רבינו פותח שער בחבנת פירוש הפסוקים, ובחיבור הדברים ברצף נפלא
וכמו שכתב בהקדמותו לפירושו

ולא היה כוונתי, רק שיהיה נאמר השיר המקודש

הזה בהבנת פירוש המלות בחיבור הדברים, ולא חברתי זה למבינים ולמשבילים, רק
להמון ולנערים למען יוכלו לומר שיר זה בהבנת פירוש המלות ולא יהיה בעיניהם
כדברים זרים. ואולי ימצא בו אף החכם שבחכמים איזה תועלת

ולכן ראינו לנכון להביא את פירושו הנפלא של רבינו זיע"א
באופן קולח ומתומצת כאשר פירושו קרוב וסמוך לתוכות המקרא
ויחד עם זאת נוסף כאן אור חדש של 'ביאורי המילים' בקצרה
ומולו הוא לשוני הוזב של רבינו
מכלי שינוי או תוספת על דבריו. ובכך יהיה נקל על הלומד, להבין את ביאור המשל והנמשל
בשעת לימוד ואמירת הפסוקים באופן ברור ונקל

מדור נוסף קובע ברכה לעצמו

בו הובא פירושו של רבינו ברציפות

וכו מתואר כל השיג והשיח שבין כנסת ישראל לקונה
כולו כמקשה אחת

ומאחר שעומדים אנו בימים של עקבתא דמשיחא

וכולנו מתפללים ומייחלים לגאולה השלמה, ולביאת משיח צדקנו במהרה
פתח בפנינו רבינו ה'צרוור המור' שער גדול להכנס בו, לשורר את השירה כדרך בקשה ותחינה
על גאולתן של ישראל, שימהר ויחיש גאולתנו ופדות נפשינו
ולקרב את ה'עת הודים' של הגאולה העתידה
ולזכות לראות בקיום הייעוד הנכסף
'ישיש עליך אלוךך כמשוש חתן על כלה'
'ונראו עין בעין בשובו אל נהד'
כקרוב בימינו אמנ!

שִׁיר הַשִּׁירִים • פֶּרֶק א'

שִׁיר הַשִּׁירִים

הוא השיר שישראל משוררים לקב"ה על הגאולה והעולם הבא
בנסת ישראל מבקשת מהקב"ה להקדים הגאולה, הקב"ה משיב לטענותיה, מנחמה בגלות
ומבטיח את הגאולה

פֶּרֶק א'

פֶּרֶק זֶה מְתַאֵר שִׁיחַ
בֵּין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְקַב"ה אֹדוֹת הַגְּאֻלָּה

(א) שִׁיר הַשִּׁירִים   השִׁיר הַמְּעֵלָה עַל כָּל הַשִּׁירִים שְׁמוֹרֵרִים וְיִשְׂרָאֵל
אֲשֶׁר לְשִׁלְמָה: לְקַדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מֶלֶךְ שֶׁהַשְּׁלוֹם שָׁלוֹ

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִבְּקֶשֶׁת מִהַקַּב"ה

(ב) יִשְׁכְּנֵי מְנַשִּׁיקוֹת פִּיהוּ   הַלּוֹאֵי שֶׁתְּדַבֵּר עִמִּי פֶּה אֶל פֶּה

כִּי טוֹבִים דְּדִיד   כִּי טוֹבִים יְהִי וְהִיוּ הַנְּשׂוֹאִין בְּעַת הַגְּאֻלָּה

מִיָּוִן: מִהַשְּׁנַת יָוִן הַתּוֹרָה שְׁעַתָּה

(ג) לְרִיחַ שְׁמֵנֶיךָ טוֹבִים   שְׂאֵז הַתּוֹרָה תִּפְיֵן רִיחָה

שְׁמֵן תּוֹרַךְ שְׁמֶךָ   כִּשְׁמֵן טוֹב הַנִּשְׁפָּךְ מִכְּלֵי לְכָל־

עַל בֶּן עֲלָמוֹת   שְׂאֵף הַגּוֹיִים יִתְבַּשְּׂמוּ מִרִיחָה

אֶהְבֹּד: וְיִתְגַּדְּרוּ

(ד) מִשְׁכְּנֵי   מִשְׁכְּנֵי לְשׁוֹב אֶלֶיךָ תִּחְלָה

אֶתְרִיד נְרוּצָה   וְאֵז תִּכְרַף אֶתְרִיד נְרוּצָה,

הַבִּיאֲנִי הַמֶּלֶךְ חֲדָרָיו   מִי יִתֵּן יְבִיאֲנִי הַמֶּלֶךְ חֲדָרָיו

בִּיאורֵי מִילִים

פֶּרֶק א. (א) שִׁיר הַשִּׁירִים - השיר המעולה על כל השירים - לפי שהוא השיר שישראל המאורסים, משוררים ומבקשים
למהר הגאולה, והעוה"ב, שהוא יום הנשואין. **(ב) יִשְׁכְּנֵי מְנַשִּׁיקוֹת פִּיהוּ** - כמו שבמשה נאמר פה אל פה אדבר בו.
דְּדִיד - בחינת נישואין - שיתדבק הנפש בקב"ה. **מִיָּוִן** - מהשגת התורה שהיא עתה כיון, שיש גבול להשגתה - יין
הוא כינוי לדבר טוב שיש לו גבול - שרק השוטה נהנה, ויש גבול להנאתו, ומשכר. **(ג) לְרִיחַ שְׁמֵנֶיךָ טוֹבִים** - שבעת
הגאולה תכונה התורה בשם שמן ותפיץ ריחה בשמן. **שְׁמֵן** - שמן מובשם שמריח לאחרים - שכלל שמוסיפים ממנו
מאיר יותר, ומריח יותר, כך לתורה לא יהיה גבול להשגתה. **תּוֹרַךְ** - שפניכה, כמו מכלי אל כלי. **שְׁמֶךָ** - שיורק השפע
בשפע גדול - **עַל בֶּן עֲלָמוֹת** - עד שיריחו בו כל האומות. **אֶהְבֹּד** - ואשפוך רוחי על כל בשר (יואל פ"ג פ"א), כי אז אהפוך
אל העמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם ה' לעבדו שכם אחד' (צפניה פ"ג פ"ט). **(ד) מִשְׁכְּנֵי** - לשון יחיד - כי הארת
והשפעת הקב"ה לכולם בשוה. **אֶתְרִיד נְרוּצָה** - בלשון רבים - כי המקבלים אינם שווים.

נְגִילָה וְנִשְׁמָחָה בְּךָ, וְנִגִּילָה וְנִשְׁמָחָה בְּךָ,
וּמִי יִתֵּן שְׁנוֹבְרִים אֶת נִשְׁוֹאֵי הַנְּאֻלָּה
וְנִשְׁמַח בָּהֶם יוֹתֵר מִנְּאֻלַּת מִצְרַיִם,
בְּזִכּוֹת הָאֲבוֹת וְיִשְׂרָאֵל שְׂאֵהְבוּךָ:
מִיִּשְׂרָאֵל אֲהַבּוּךָ:

הקדוש ברוך הוא משיב לבנסת ישראל ומבטיח

(ה) שְׁחֹרָה אֲנִי שְׁחֹרָה אֲנִי
וְנִאֲוָה בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם
כְּאֵהְלֵי קְדָר
בְּיָרִיעוֹת שְׁלֹמָה:
דְּעִי הַגֵּם שֶׁעָבְשׁוּ שְׁחָרָה אֲנִי לָכֶם
וְכָל הַנְּוִי שְׁלִי הוּא רַק לְאַמּוֹת
וְאֵהְלֵי שְׂאֵנִי מֵאֵהְלֵי לְהַגֵּן עֲלֵיכֶם שְׁחָר
הַנְּוִי מִבְּטִיחַ, שֶׁעֲתִיד לְהַתְּלַבֵּן בְּיָרִיעוֹת שְׁלֹמָה

המשך תשובת הקב"ה

(ו) אֵל תְּרַאֲוֵנִי שְׂאֵנִי שְׁחָרָתְךָ
שֶׁשְׁוֹפְתָנִי הַשָּׁמֶשׁ
בְּנֵי אֲמִי נָחְרוּ בִּי
שְׁמֵנִי נִטְרָה אֶת הַכְּרָמִים
בְּרַמִּי שְׁלִי לֹא נִטְרָתִי:
וְאֵף שֶׁעַתָּה נִרְאָה אֲנִי בְּשְׁחָרָתְךָ
אֵל תִּתְאֲשֵׁר בִּי הַשְּׁחָרָתִים רַק מִשְׁוֹפַת הַשָּׁמֶשׁ,
אֵךְ כִּיֹּן שְׂבָנֵי הָאֲבוֹת הַכְּעִיסוּנִי
נִרְמָו לִי לְהַשְׁפִּיעַ טוֹבִי לְאַמּוֹת
וּלְכַרְמֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא הַשְׁפַּעְתִּי

בנסת ישראל משיבה ומבקשת מהקב"ה

(ז) הַגִּידָה לִּי שְׂאֵהְבָה נַפְשִׁי
אֵיכָה תִרְעָה
אֵיכָה תִרְבִּיץ
בְּצִהָרִים
מִכָּל מְקוֹם,
הַגִּידָה לִּי שְׂאֵהְבָה נַפְשִׁי
הַאֵיךְ אַתָּה רוֹעֵנָה
וְהַאֵיךְ אַתָּה מְרַבְּצָנִי לְלֹא צֵל וּמְנוּחַ
כְּשֶׁמֶשׁ בְּצִהָרִים בְּצִהָרֵי הַנְּלוֹת

ביאורי מילים

בך - ולא כבמתן תורה שהיינו אומרים ידבר משה עמנו. דרךך - לשון נישואין. מיין - מגאולת מצרים - שגם הוא מכונה יין. מישרים - האבות וישראל. אהבך - אהבה עזה - אהבת כלולות, שהיא אהבת מישור, ללא עקיבה ורכסים. (ה) שחורה אני - הגם שנראית כשחורה אני, ואיני משפיע לכם טובה בפרהסיא. ונאוה - והנוי שלי. בנות ירושלים - לאומות העולם. באהלי קדר - אוהל שחור. (ו) שחורתך - הוא שחורות גדול. שופתני השמש - אמנם אותו החרון עתיד להסתלק כשחורות שזיפת השמש. בני אמי - בני האבות. כשכנס"י עושים רצונו של מקום קרויים אמי, וכאין עושים רצונו של מקום נקראין בני אמי. נחרו בי - הביאוני לידי חרון אף. שמני - גרמו לי. נטרה - להשפיע. את הכרמים - על האומות. (ז) איכה תרעה - האיך תרענו. איכה תרביץ - רביצה הוא לנוח ולהתקור. כפל הלשון - הגם שאני מאמין בהבטחתך שיבוא עת לחננה, מכל מקום, איכה תרענו" עכשיו בגלות החל הזה בצרה גדולה כון, ואיכה תרביץ", הלא, אפי' הרועה צאנו בשמש מבקש להם צל, ואילו אותנו אתה רועה - בצהרים - בתוקף השמש - הרומז

שִׁיר הַשִּׁירִים • פֶּרֶק א

שְׁלֹמֹה אֶהְיֶה כְּעֵמֶיךָ
עַל עֲדָרֵי חֲבָרִיךָ:
ש- לְמַה אֶהְיֶה עֲטוּפָה כְּאַבְלָה
כְּנֶגֶד הָאֲמוֹת הַיּוֹשְׁבוֹת בְּשִׁלּוֹה

••• הַמֶּשֶׁךְ בַּקֶּשֶׁת בְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל •••

(ח) אִם לֹא תִרְעִי לִי
הִיפָּה בְנֵשִׁים
צֵאִי לִי
בְּעֵקְבֵי הַצֹּאן
וְרַעֲלִי אֶת גְּדֵי־תֶיךָ
עַל מִשְׁכְּנֹת הָרָעִים:
וּמֵאַחַר שְׁאִין לִי
טוֹכָה וַיִּפֶּה מִמֶּנִּי
הוֹצִיאֲנִי מִהַגְּלוֹת
בְּזִכּוֹת עֵקְבֵי הָאֲבוֹת וְהַצְדִּיקִים
וְתִרְעֵנִי כְּגֵרִים הַצָּרִיכִים לֵינֶךָ
וְהֶעֱלֵנוּ מֵעַל שְׂרֵי הָאֲמוֹת

••• הַקַּב"ה מְשִׁיב לְמַה אֵינִי מִמְחֵר הַקֶּץ •••

(ט) לְסַסְתִּי
בְּרַכְבֵּי פְרָעָה
דְּמִיתִיךָ רַעֲיָתִי:
נֶאֱוֹן
לְחִינֶיךָ בְּתָרִים
צִוְאַרְךָ בְּחֶרְוִים:
(י) תוֹרֵי זֶהָב נַעֲשֶׂה לִי
עִם נִקְדּוֹת הַכֶּסֶף:
אֲכַן, כְּבֹר בְּמַצְרַיִם כְּעוֹד הָיוּ הַסּוֹסִים
בְּמִרְכְּבוֹת פְּרָעָה מִהֲרַתִּי הַקֶּץ
כְּנִיתִיךָ רַעֲיָתִי וְקִרְבִּיתִיךָ
וּבְסִינִי נִתְקַשְׁמַת כְּכֹלָה
לְחִינֶיךָ בְּנֹמֵי הָאוֹזֶן - 'בְּנִשְׁמַע'
וְצִוְאַרְךָ בְּחֶרְוִים - 'בְּנַעֲשֶׂה'
וּכְתָרִים נִתְּנֵנוּ לִי מִן הַדִּין - זֶהָב
עִם צֶרֶךְ רַק לְמַעַט רַחֲמִים - כֶּסֶף

••• סִיּוּם תְּשׁוּבַת הַקַּב"ה •••

(יב) עַד שֶׁחֲמָלְךָ בְּמִסְכּוֹ
וּבְעוֹד הַמֶּלֶךְ בְּתוֹךְ חֲפְזוֹ - בְּסִינִי

בִּיאורֵי מִיָּלִים

לצרות הגדולת, ללא מקום ועת לנוח. כְּעֵמֶיךָ - עטופה כאבלה. עֲדָרֵי - האומות. חֲבָרִיךָ - כי נתחברה השכינה להשפיע להם טובה. (ח) גְּדֵי־תֶיךָ - כנס'. מִשְׁכְּנֹת הָרָעִים - עדרים של הרועים - שהם שרי האומות. (ט) לְסַסְתִּי בְּרַכְבֵּי פְרָעָה - כשעוד היה לסוסים ברכבי פרעה כח להרע - מפני ששרו של מצרים עדיין היה קיים, בכל זאת מיהרתי הקץ. (י) נֶאֱוֹן - הקישוטים שקשטו ישראל עצמן בנעשה ונשמע. לְחִינֶיךָ בְּתָרִים - בקישוטי נזמי האוזן - 'בנשמע'. בְּחֶרְוִים - חרוזי מרגליות - 'בנעשה' - שנחרזו כולם זה לזה בקבלת ערבות חרזוים - ומחמת שקישטת עצמך נעשה לך גם ממני שני קישוטים. (יא) תוֹרֵי - שורות קישוטים, זֶהָב - רומז למידת הדין - הכֶּסֶף - רומז למידת הרחמים - ששורות הקישוטין שהיו מגיעים לך מן הדין, נעשה לך רק עם נִקְדּוֹת הַכֶּסֶף - שלא היה צריך לזה רק מעט רחמים כנקודות הכסף. (יב) בְּמִסְכּוֹ - בתוך חופתו - במתן תורה.

נְרַדִּי נָתַן רִיחוֹ: חטאת וסרחת בעגל מחמת חפזון הגאולה ולכן שוב לא אוכל למהר הגאולה!

בגסת ישראל משיבה ומבקשת

הלא אז אף שפחת

צָרוּר הַמֶּר (ב) נתת לי צרור המר לבטל הריח

הוֹדִי לִי בנית לי משכן לכפר

בֵּין שְׂדֵי יְלִין: והשרית עלי שכנתך

אֲשַׁבֵּל הַכֶּפֶר הוֹדִי לִי (ד) והרבית לי כפרות מלוא אשכול ענבים - לעוונתי

בְּכַרְמֵי עֵין גְּדִי: המצוי לרב בעין גדי - כן עשה עמנו עתה!

הקב"ה משיב

הַנֶּדָּה יִפֶּה רִיעֵיתִי (ט) אכן, אז היית יפה בנעשה'

הַנֶּדָּה יִפֶּה ויפה בנשמע'

עֵינֶיךָ יוֹנִים: ושכחתי לוי לא המרוגי בעגל ביונה -

אך עתה, כשאפס צדיק בזכות מה אכפר?

בגסת ישראל מסמית בבקשה

הַנֶּדָּה יִפֶּה דוֹדִי (י) מכל מקום, עשה דודי למען שמך הַיִּפֶּה

אֶף נָעִים והנעים שיתקדש בעולם

אֶף עֲרִשְׁנוּ רַעֲנָנָה: רק כשאני פרים ורבים

קְרוֹת בְּתֵינוּ אַרְזִים (יז) והמשכן יהיה בנוי מארזים

רְהִיטְנוּ בְּרוֹתִים: ומעצי ברותים

לכן עשה עמנו למען שמך ותנאל אותנו.

ביאורי מילים

נְרַדִּי נָתַן רִיחוֹ - חטאת וסרחת - ובגטין (ל"ו: פרש"י) - ריח הבושם עזב. הקב"ה משיב, שכל זה היה לך מחמת שלא נזכרך בשלמות, ואני ירא שגם עתה יהיה כך, לכן יותר טוב להאריך גלותך, ולזכרך כדי שלא יהיה אפשרות לחטוא עוד שמה שנפלו ממדרגתם, היה בשביל שלא נזדככו בשלימות, לכן עדיף לי להאריך גלותך, ולזכרך כדי שלא יהיה אפשרות לחטוא עוד. (ב) **צָרוּר הַמֶּר** - מור ובשמים המבטל הריח. שאף שסרחתי נתן לי דודי צרור המור לבטל הריח. **בֵּין שְׂדֵי יְלִין** - שיוכל להשרות השכינה. היינו - כנס"י משיבה, אף שטובתנו שלא נגאל פן נחטא, מ"מ גם אם ח"ו נחטא, תכפר לנו כמו לדור המדבר. (ד) **אֲשַׁבֵּל הַכֶּפֶר הוֹדִי לִי** - שהרבה לי מחילות וכפרות מלוא אשכול. **בְּכַרְמֵי עֵין גְּדִי** - שם מקום שמצוי שם אשכולות שעליהם ענבים הרבה אין מספר. (ט) **הַנֶּדָּה יִפֶּה** - בנעשה. **הַנֶּדָּה יִפֶּה** - בנשמע. **עֵינֶיךָ יוֹנִים** - והיו צדיקים כשבת לוי - המשולים ליונים - שאינה ממירה בת זוגה. שא"כ עתה שאפס צדיק וחסיד במה אכפר. (טז) **הַנֶּדָּה יִפֶּה דוֹדִי** - אמרו כאן הנך יפה דודי, היינו עצמות הקב"ה. **נָעִים** - במידותיו ית'. **אֶף עֲרִשְׁנוּ רַעֲנָנָה** - כשפריין וריבויין של ישראל המכונה בשם ערש הם דשנים ורעננים. (יז) **קְרוֹת בְּתֵינוּ אַרְזִים** - המשכן מארזים. **רְהִיטְנוּ בְּרוֹתִים** - קרשי המשכן - **מעצי ברותים** - יפים ונחמדים (פרש"י).

פרק ב'

בפרק זה המשך דברי בנות ישראל המשתדלות לעורר את הנה בעיני הקב"ה שלא יתרעם מטאינו ויחיש את הנאלה

כנס"י מתארת אהבתה לקב"ה ושלא יתרעם כ"ב על טאינו

הרי מתחלה כשהיינו במעלה עליונה
והיה עלינו רק דין קל

(א) אני

דמינו לפרח החבצלת הנוטה לאדמומות'

חבצלת השרון

ואף משגבר הדין והיה כאדם השושנה'

שושנת

דמינו עדין לשושנת העמקים - שרחה סביבותיה, ואין
דבר מצרה.

העמקים:

(ב) כשושנה בין החוחים

בן רעיתי בין הבנות:

אך משגלינו והיינו כשושנה בין הקוצים

בין הבבלים שהצרו לנו

המשך תאור האהבה

מכל מקום ראה כשרותי שאף שנהג אתה עמנו

כעין התפוח שאין לו צל

(ג) כתפוח

בין עצי היער שצלו רב,

בעצי היער

שאתה מצל לאמות

בן הודי

ואלו אנכי בין האמות ללא צל

בין הבנים

ועם כל זה בצלו חפדתי וישבתי

בצלו חפדתי וישבתי

מחמת שפריו שעתיד לבוא מתוק לחכי

ופריו מתוק לחכי:

ביאורי מילים

פרק ב. (א) חבצלת השרון - פרח ירוק הנוטה קצת לאדמומות - כלומר, גם כשהיה עלינו דין קל, עדיין היינו רק 'גוון' הירוק שבחבצלת השרון. **שושנת העמקים** - הוא פרח אדום שרווח סביבותיה, ואין דבר מצירה, וגדילה על רוב מים, ומתהפכת מגוון לגוון - כך אף משגבר עלינו הדין 'כאדם השושנה' מכל מקום היינו 'כשושנת העמקים' שעד שלא גלינו דבר לא הצר והכאיב לנו, והיה לנו שפע מהנביאים שהחזירונו למוטב. **(ב) כשושנה בין החוחים** - כשושנה הגדילה בין הקוצים שמצירים לה - כך אף משגבר עלינו הדין והיה בתוקפו. **בן רעיתי** - כן היינו ישראל - **בין הבנות** - האומות - כאן הכוונה לבבלים המצירים אותנו. **(ג) כתפוח בעצי היער** - אף שאתה מצל עלינו רק כעץ התפוח שאין לו צל, בין עצי היער שלהם יש צל. **בין הבנים** - לבין האומות - כי כל האומות יושבים תחת צל שריהם של מעלה המגינים עליהם - ואנכי אין לי צל לישב תחתיו והשמש מכה בי בגודל הצרות. אעפ"כ - **בצלו** - של הקב"ה חמדתי וישבתי. **ופריו מתוק לחכי** - מחמת שפריו שאני מקווה שעתיד לבוא מתוק לחכי.

פירוש שיר השירים

בנס"י מזכירה את אהבתה לקב"ה במתן תורה

כי כבר טעמתי מפריז

בשהכאתני בצאתי ממצרים **(ד) הביאני**

אל הר סיני **אל בית היין**

והקפתני בגלים, **ודגלו עלי**

וכל כך היתה אהבתי אליך **אהבה:**

עד שהצרכת למזג דבורך בקולו של משה **(ה) סמכוני באשיות**

ולחוציא רוח מגן עדן להחיותני - כשפרחה נשמת

מרב חלי אהבתי אליך **כי חולת אהבה אני:**

ובזכות אהבת כלולותי הקב"ה שומר עלינו בגלות

זכות אהבת כלולותי הגן

שאף בגלות ששמאלך - דין **שמאלו**

היה תחת לראשי **תחת לראשי**

מכל מקום, ימינך היה מסכבני ברחמים **וימינו תחבקני:**

וכל כך היות מהבקני

עד שהשבעתי **(ו) השבעתי**

את האמות **אתכם בנות ירושלם**

שבין כשנהיה טובים **בצבאות**

ובין כשנהיה רעים **או באילות השרה**

שלא יוכלו להצר לנו מדי ונרשיע ח"ו **אם תעירו**

ושלא יעוררונו בתשובה בעל כרחנו **ואם תעוררו את האהבה**

ביאורי מילים

(ד) בית היין - במתן תורה - שבו טעמתי נופת צוף אמדותיו ונוגן הדביקות בו ית'. **ודגלו עלי** - מה שעשה לי דגלים והקיפני בארבעה מחנות השכינה בדגלים כדגלי מלאכי השרת. **(ה) דיבורו של ה'** כיון משכר, לכך - **סמכוני באשיות** - מיזג דיבורו מגרונו של משה, כי כמו שהיין היוצא מענבים הוא משכר, אבל כשהוא מובלע בענבים אינו משכר, כך היה הדיבור דומה ליין המובלע באשיות ענבים, ואעפ"כ הוצרכתי ל - **רפדוני בתפוחים** - שהוציא רוח מגן עדן הנקרא - שדה תפוחים - להחיותנו. **חולת אהבה אני** - כי אהבתי אליך עזה כ"כ, עד שחולה אני לאהבתך. **(ו) שמאלו תחת לראשי** - אף בגלות כשהיתה מידת הדין מתוחה עלינו - ואמר שמאלו **תחת לראשי** - ולא מעל לראשי - משום שאין מידת הדין גוברת כ"כ שיהיה מעל לראשי - ואמר **לראשי עם לי** - ולא ראשי סתם - כי כל העונשים הוא לתועלת לסמוך בו ראשי. **וימינו. תחבקני** - מ"מ ימינו שהוא מידת הרחמים היה מסובבני. **(ז) השבעתי** - נעשו כמושבעים מפני גזרתי שהוא בלתי אפשרות להשנות - שלא יוכלו להצר לנו כ"כ. **בנות ירושלם** - האמות. **בצבאות** - כשעושים רצונו - מכונים צבאות. **או באילות השרה** - וכשאין עושים רצונו - מכונים אילות השרה. **אם תעירו** - לשון שנאה - כלומר, אין אתם יכולים להצר להם כ"כ עד תביאום 'לשנאתו' ח"ו. **ואם תעוררו** - או עד

שיר השירים פרק א

שיר השירים

הוא השיר שישראל משוררים לקב"ה על הגאולה והעולם הבא
בנסת ישראל מבקשת מהקב"ה להקדים הגאולה, הקב"ה משיב לטענותיה, מנחמה בגלות
ומבטיח את הגאולה

פרק א

פרק זה מתאר שיח
בין בנסת ישראל לקב"ה אודות הגאולה

(א) שיר השירים

הוא השיר המעלה על כל השירים
שמשוררים בנסת ישראל
לקדוש ברוך הוא מלך שהשלום שלו

נסת ישראל מבקשת מהקב"ה

(ב) הלואי שתדבר עמי פה אל פה
כי טובים יהיו הנשואין בעת הגאולה
מהשנת יין התורה שענתה

(ג) שאז התורה תפיץ ריחה
כשמן טוב הנשפך מכלי לכלי
שאף הגויים יתבשמו מריחה
ויתגורו

(ד) משכני לשוב אליך תחלה
ואז תכף אחריך נרצח,
כי יתן ביאני המלך חדריו

ונגילה ונשמחה בך

וכי יתן שנזכיר את נשואי הגאולה
ונשמח בהם יותר מנאלת מצרים,
בזכות האבות וישראל שאהבך

הקדוש ברוך הוא משיב לבני ומבטיח

(ה) דעי, הנם שעבשו שחרה אני לכם
וכל הנוי שלי הוא רק לאמות
ואהלי שאני מאהיל להגן עליכם שחר
הנני מבטיח,

שעתיד להתלבן כיריעות שלמה

המשך תשובת הקב"ה

(ו) ואף שעתה נראה אני כשהחרת
אל תתיאשי,
כי השחרות רק משזפת השמש,
אך ביון שבני האבות הכעיסוני

שיר השירים

פרק א. (א) שיר השירים אשר לשלמה: (ב) ישקני מנשיקות פיהו כי טובים דריך
מינין: (ג) לריח שמניך טובים שמן תורק שמך עליכן עלמות אהבך: (ד) משכני
אחריך נרצח הביאני המלך חדריו נגילה ונשמחה בך נזכרה דריך מינין מישרים
אהבך: (ה) שחזרה אני ונאות בנות ירושלם כאהלי קדר כיריעות שלמה: (ו) אל
תראוני שאני שחררת ששזפתני השמש בני אמי נחרו כי שמני נטרה את הכרמים

פרק א' שיר השירים

גִּרְמוּ לִי לְהַשְׁפִּיעַ טוֹבֵי לְאֻמוֹת
וּלְכַרְמֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא הִשְׁפַּעְתִּי

... בְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל מִבְּקִשְׁתְּ מִהַקב"ה ...

(ו) מִכָּל מְקוֹם,

הַגִּידָה לִי ה' שְׂאֵהֲבָה נִפְשִׁי

הַאִידָה אֶתָּה רוֹעֵנִי

וּמִרְבִּצְנֵי לֵאלֹא צֵל וּמְנוּחַ

כְּשֶׁמֶשׁ בְּצַהָרִים בְּצֻרוֹת הַגְּלוֹת

שׁ- לְמָה אֶהְיָ עֲטוּפָה כְּאֵבֶלָה

כְּנֶגֶד הָאֻמוֹת הַיּוֹשְׁבוֹת בְּשִׁלּוּהַ

(ה) וּבִמְאֵחַר שְׂאִין לְךָ

יָפָה מִמֶּנִּי

הוֹצִיאֵנִי מִהַגְּלוֹת

בֹּזוֹת עַקְבֵי הָאֻבוֹת וְהַצְדִּיקִים

וְתִרְעֵנִי בְּגִדִים הַצְרִיכִים לִינֵק

וְהַעֲלֵנִי מֵעַל שְׂרֵי הָאֻמוֹת

... הַקב"ה מְשִׁיב לְמָה אֵינוֹ מְמַחֵר הַקֵּץ ...

(ט) אֲבָן, כֶּבֶד בְּמִצְרַיִם

בְּעוֹד הָיוּ הַסּוֹסִים

בְּמִרְכָּבוֹת פְּרָעָה מִתְרַתִּי הַקֵּץ

כְּנִיתִיךָ רַעִיתִי וְקִרְבַּתִּיךָ

(י) וּבִסְיֵנִי נִתְקַשְׁטֶת כְּכֹלָה

לְחִינֶךָ בְּנֹזְמֵי הָאֵזֶן - בְּנִשְׁמַע

וְצוֹאֲרֶךְ בְּחֻרוֹזִים - 'בְּנַעֲשָׂה'

(יא) וּכְתוּרִים נִתְּנֵנוּ לְךָ מִן הַדִּין - זֶהֱב

עִם צֶרֶךְ רַק לְמַעַט רַחֲמִים - כֶּסֶף

... סִימָּה תְּשׁוּבַת הַקב"ה ...

(יב) וּבְעוֹד הַמֶּלֶךְ בְּתוֹךְ חֲפְתּוֹ - בְּסִינֵי

חֲטָאֵת וְסִרְחַת בְּעֵגֶל

מִחֲמַת חֲפוּזֵי הַנְּאֻלָּה,

וְלִכֵּן שׁוֹב לֹא אוֹכֵל לְמַחֵר הַנְּאֻלָּה!

... בְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל מִבְּקִשְׁתְּ ...

(יג) הֲלֹא אֲנִי אֵף שְׂסַרְחַתִּי

נִתַּת לִי צִרוּר הַמֵּר לְכַטֵּל הַרִיחַ

בְּנִית לִי מִשְׁכָּן לְכַפֵּר

וְהַשְׂרִית עָלַי שְׂכִינְתֶךָ

(יד) וְתִרְבִּית לִי בְּפָרוֹת

מְלוֹא אֲשָׁבוֹל עֲנָבִים - לַעֲוֹנוֹתַי

הַמְצוֹי לְרֵב בְּעֵין גְּדִי -

כֵּן עֲשֵׂה עִמָּנוּ עֲתָה!

... הַקב"ה מְשִׁיב ...

(טו) אֲבָן, אֲזִי הֵיית יָפָה 'בְּנַעֲשָׂה'

וְיָפָה 'בְּנִשְׁמַע'

וְשִׁבַּט לֹאִי לֹא הִמְרוּנֵי בְּעֵגֶל בְּיוֹנָה -

שיר השירים

בְּרַמִּי שְׁלִי לֹא נִטְרַתִּי: (ו) הַגִּידָה לִי שְׂאֵהֲבָה נִפְשִׁי אֵיכָה תִרְעָה אֵיכָה תִרְכִּיץ
בְּצַהָרִים שְׁלֵמָה אֶהְיָה עַמְיָה עַל עֲדְרֵי חֲבִירֶיךָ: (ז) אִם לֹא תִדְעִי לְךָ הִיפָה בְּנָשִׁים
צְאִי לְךָ בְּעַקְבֵי הַצֵּאֵן וְרַעִי אֶת גְּדִיתֶיךָ עַל מִשְׁכְּנוֹת הָרַעִים: (ח) לְסִסְתִּי בְּרַכְבֵּי פְרָעָה
דְּמִיתִיךָ רַעִיתִי: (י) נִאֲוֹו לְחִינֶיךָ בְּתִרְמִים צוֹאֲרֶךְ בְּחֻרוֹזִים: (יא) תוֹרֵי זֶהֱב נַעֲשֵׂה לְךָ עִם
נִקְדוֹת הַכֶּסֶף: (יב) עַד שֶׁתִּמְלֹךְ בְּמִסְכּוֹ גְּרָדִי נִתֵּן רִיחוֹ: (יג) צִרוּר הַמֵּר דוֹדִי לִי בֵּין
שְׂדֵי יַלְדֵי: (יד) אֲשָׁבֵל הַכֶּפֶר דוֹדִי לִי בְּכַרְמֵי עֵין גְּדִי: (טו) הִנֵּךְ יָפָה רַעִיתִי הִנֵּךְ יָפָה

שיר השירים • פרק ב'

אך עתה, כשאפס צדיק בזכות מזה אכפר
והנעים שיתקדש בעולם רק כשאנו פרים ורבים
בנסת ישראל מסמכת בבקשה
(ט) מכל מקום, עשה דודי למען שמך היפה
(י) והמושכן יהיה בנוי מארזים ומעצי ברותים
לכן עשה עמנו למען שמך וגאל אותנו

פרק ב'

בפרק זה המשך דברי ננסת ישראל המשתדלת לעורר את חנה בעיני הקב"ה שלא יתרעם על חטאינו ויחיש את הגאלה

ב) אך משגלינו והיינו כשושנה בין הקוצים בין הכבלים שהצרו לנו
המשך תאור האהבה
ג) ראה כשרותי שאף שנוהג אתה עמנו בעין התפוח שאין לו צל בין עצי היער שצלן רב שאתה מצל לאמות ואלו אנכי בין האמות ללא צל ועם זה בצל חמדתי וישבתי מחמת שפריו שעתיד לבוא 'מתוק לחכי' -
בנס"י מזכירה את אהבתה לקב"ה במתן תורה
ד) כי כבר טעמתי מפריו

נסת ישראל מתארת אהבתה לקב"ה ושלא יתרעם כל כך על חטאינו
ח) הרי מתחלה כשהיינו במעלה עליונה והיה עלינו רק דין קל דמינו לפרח החבצלת 'הנוטה לאדמומת' ואף משגבר עלינו הדין והיה 'כאדם השושנה' דמינו עדין לשושנת העמקים שרוח סביבותיה, ואין דבר מצרה כך היינו עד שלא גלינו שדבר לא הצר והכאיב לנו ושפע רב היה לנו מהנביאים שהחזירונו למוטב

שיר השירים

עיניך יונים: (ט) הנך יפה דודי אף נעים אף ערשנו רעננה: (י) קרות פתינו ארזים רחימנו ברותים: פרק ב'. (א) אני חבצלת השרון שושנת העמקים: (ב) כשושנה בין החוחים כן רעיתי בין הבנות: (ג) בתפוח בעצי היער כן דודי בין הבנים בצל חמדתי וישבתי ופריו מתוק לחכי: (ד) הביאני אל בית ה' ודגלו עלי אהבה: (ה) סמכוני

פרק ב' שיר השירים

... המשוך תאור האהבה על שהוציאנו
ממצרים קדם הזמן ...

(ח) ועוד היטבת לי,

בשקול דודי במצרים

קרוב זמן הנאלה - קדם זמני

כי דלג בזכות האבות

וקפץ בזכות האמהות - לנאלני

... תאור השגחת הקב"ה בגלות ...

(ט) ואף בגלות דומה השגחתך

לצבי ישן

שעיני אחת תמיד פתוחה - להשגיח עלינו

ולעפר שרחמון גדול

ומרוצתו רב לרחם

ואף שמעונותינו

נעשה כהל המפסקת בינינו,

מכל מקום,

משגיח דודי מהחלונות שנעשו

ממעשי הצדיקים - להטיב לנו

ואף בשזכות הצדיקים קטנה

גם אז מצייץ מהחרפים להטיב לנו

... והקב"ה עוד היטיב עמנו ...

(י) ענה דודי ואמר לי

ועוד השגיח עלי תמיד בחסדו

וצעק עלי על ידי נביאיו ושלוחיו

בשהבאתני בצאתי ממצרים

אל הר סיני והקפתני בדגלים,

וכל כך היתה אהבתי אליך

(ח) עד שהצרכת

למוג דבורך בקולו של משה

ולהוציא רוח מגן עדן -

להחיותני בשפחה נשמתי

מרב חלי אהבתי אליך

(י) וזכות אהבת כלולותינו הגן,

שאף בגלות ששמאלך

היה תחת לראשי

מכל מקום,

ימינד היה מסובבני ברחמים

(י) וכל כך היית מחבקני,

עד שהשבעת את האמות

שבין בשנהיה טובים

ובין בשנהיה רעים

שלא יוכלו להצר לנו מדי

ונרשיע ח"ו

וגם שלא יעוררנו בתשובה

בעל כרחנו

עד שתחפץ בבוא העת לנאלנו

שאז יצרנו לשוב

אפלו בעל כרחנו

שיר השירים

באשיות רפדוני בתפוחים כי חולת אהבה אני: (י) שמאלו תחת לראשי וימינו
תחבקני: (ח) השבעתני אתכם בנות ירושלם בצבאות או באילות השדה אם תעירו
| ואם תעוררו את האהבה עד שתחפץ: (ח) קול דודי הנה זה בא מדלג על ההרים
מקפץ על הגבעות: (ט) דומה דודי לצבי או לעפר האילים הנה זה עומד אחר בתלנו
משגיח מן החלונות מצייץ מן החרפים: (י) ענה דודי ואמר לי קומי לך רעיתי ופתי

לשונות וכינויים

הפסוק מכנה את **הקב"ה והשכינה בכ"א** כינויים

הקב"ה • שכינה • שלמה • דודי • הודך מדוד • אמי • אפך • יולדתה •
חבלה ילדתך • נדיב • חכו ממתקים • וכלו מחמדים • רעי • כאח לי • אתי
מלבנון כלה • אתי מלבנון תבואי • מלך אסור ברהטים • שפתותיו שושנים
מראהו בלבנון (במתן תורה) • בחור בארזים (ביום סוף) • ולבי ער (הקב"ה) • אשכל
הכפר דודי לי (שהרבה לי מחילות וכפרות מלוא אשכול ענבים).

הפסוק מכנה את **האבות והאמהות בו'** כינויים

האבות • אמי • הצללים • בעקבי הצאן • מישרים • על ההרים (האבות) •
מקפיץ על הגבעות (האמהות).

הפסוק מכנה את **בנות ישראל בכ"ט** כינויים

בנות ישראל • מישרים • בני אמי • פרמי • גדיתיך • אחתי • רעיתי
• יונתי • תמתי • יפתי • שושנים • בנות ציון • עיניך יונים • כלה • גני •
לגנו • היפה בנשים • גנת אגוז • עמי • השולמית • בת • תאמי צביה • אני
לדודי • אחות • אחות לנו קטנה • לאחותנו • מלמדי מלחמה • איש חרבו
על ירכו • לנטרים • היושבת בגנים • האלף לך שלמה (שבפרק ח' פסוק י"ב, הכוונה
למלכות ביתו דוד).

הפסוק מכנה את **האמות ושרי האמות בכ"ד** כינויים

האמות ושרי האמות • עלמות • בנות ירושלים • נטרה את הפרמים
• עדרי חכרף • משכנות הרעים • בין החוחים • בין הפנות • בין הפנים •

כְּעֶדֶר הָעֲזִים • שְׁמֵרֵי הַחֲמוֹת לְבָן וּבָנָיו • מִמְעֻנּוֹת אַרְיוֹת • מִהַרְרֵי גְמָרִים •
שְׁנִיר וְחֶרְמוֹן • מִצְאֹנֵי הַשְּׁמָרִים • מִדּוֹד • בְּנָשִׁים • מְלָכוֹת • פִּילֻגְשִׁים • מִים
רַבִּים • וּגְהָרוֹת • אִישׁ • לְנָטְרִים.

הפסוק מכנה את הַצְּדִיקִים וּמְשִׁיחַ בַּכ"ט כינויים

צְדִיקִים • בְּרָכוֹת בְּחֻשְׁבוֹן • צֹאֲרֵךְ • כְּמִגְדָּל • כְּמִגְדָּל הַשֵּׁן • עֵינִי • עֵינֶיךָ
• בְּרָכוֹת בְּחֻשְׁבוֹן • עַל שַׁעַר בַּת רַבִּים • צוֹפֵה פְּנֵי דְמוֹשֶׁק • רַעִים • בְּרֵהֻטִים •
פְּעֻמֶיךָ • כְּמִגְדָּל • כְּמִגְדָּל דָּוִד צֹאֲרֵךְ • מִגְבְּרֵי יִשְׂרָאֵל • אֲדֹנֵי פֹז • לְעִירוֹנוֹת
הַבָּשָׂם • **רֵאשֶׁךְ** - הַכוֹנֵה לְמִשְׁיחַ • מִצְאֹנֵי הַשְּׁמָרִים • אֶלֶף הַמְּגוֹן • שְׁלֹטֵי
הַגְּבָרִים • עֵינֶיךָ יוֹנִים • אַחַת מֵעֵינֶיךָ (מֹשֶׁה) • עֶנֶק מִצְוֹרְנֶיךָ (יְהוֹשֻׁעַ) • לְעִירוֹנוֹת
הַבָּשָׂם • וְלִלְקַט שׁוֹשְׁנִים • שְׂאֵהֲבָה נִפְשִׁי • פָּרַחַה הַגֶּפֶן.

הפסוק מכנה את הַרְשָׁעִים בִּי"ב כינויים

רְשָׁעִים • שְׂרָרֶךָ • אֲנִי הַסֹּהֵר • אֶפִּיקֵי מַיִם • שַׁעֲרֶךָ • רְמוֹזִים • עֵסִים רְמוֹזֵי
• הַנִּצּוֹ הַרְמוֹזִים • כְּפֶלַח הַרְמוֹן • לְבָן וּבָנָיו • שְׁתוּ וְשָׁכְרוּ דוֹדִים - הַכוֹנֵה לְרִשְׁעִים,
שֵׁנַת חֲבֵרוֹ כ"ב לְחוֹמֵר, וּשְׁנַת עֵרְבוּ בְנוֹיִים • מִבְּעַד לְצַמְתֶּךָ שַׁעֲרֶךָ (הַעֲרֵב רַב).

הפסוק מכנה את מֵתֵן תּוֹרָה וְהָרַ סִינִי בַה' כינויים

מֵתֵן תּוֹרָה • וְהָרַ סִינִי • בֵּית הַיֵּינָן (מֵתֵן תּוֹרָה) • בְּיוֹם חֲתֻנָּתוֹ (מֵתֵן תּוֹרָה) •
כְּמִסְבוֹ (מֵתֵן תּוֹרָה) • הָרַ הַמּוֹר (הָרַ סִינִי) • גְּבַעַת הַלְּבוֹנָה (הָרַ סִינִי) • תַּחַת הַתַּפּוּחַ
(הָרַ סִינִי).

הפסוק מכנה את בֵּית הַמְּקֹדֵשׁ מִשְׁכַּן וְהָרַ הַמּוֹרִיָּה בִי"ד כינויים

בֵּית הַמְּקֹדֵשׁ • מִשְׁכַּן • הָרַ הַמּוֹרִיָּה • יַעֲרִי (בֵּית הַמְּקֹדֵשׁ) • כְּמִגְדָּל הַלְּבָנוֹן
(בֵּית הַמְּקֹדֵשׁ) • כְּמִגְדָּל הַלְּבָנוֹן (בֵּית הַמְּקֹדֵשׁ) • בֵּית אֲמִי (בֵּית הַמְּקֹדֵשׁ, מְקוֹם הַשְּׂרָאָה
הַשְּׂכִינָה) • דְּבָשִׁי (מְקוֹם הַשְּׂרָאָה הַשְּׂכִינָה) • קָרוֹת בְּתֵינוּ אַרְזִים (הַמְּשַׁכֵּן הַעֲשׂוֹי מֵאַרְזִים)

פרק א

(א) שִׁיר הַשִּׁירִים אֲשֶׁר לְשִׁלְמוֹה: (ב) יִשְׁקֵנִי מִנְשִׁיקוֹת פִּיהוּ כִּי טוֹבִים
 דְּדִידְךָ מִיַּיִן: (ג) לְרִיחַ שְׁמֵנֶיךָ טוֹבִים שְׁמֵן תוֹרֵךְ שְׁמֶךָ עַל־
 בֶּן עֲלָמוֹת אֲהַבּוּךָ: (ד) מִשְׁכְּנִי אֲחִירֶיךָ נְרוּצָה הֵבִיאֵנִי הַמֶּלֶךְ תִּדְרִיּוֹ
 נָגִילָה וְנִשְׁמַחַח בְּךָ נִזְכָּרָה דְּדִידְךָ מִיַּיִן מִיִּשְׂרָאֵל אֲהַבּוּךָ: (ה) שְׁחֹרָה
 אֲנִי וְנִאֻוָּה בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם כַּאֲחֵלֵי קֶדֶר בִּירֵיעוֹת שְׁלֹמֹה: (ו) אֵל תִּרְאוּנִי
 שְׂאֵנִי שְׁחַרְחַרְתָּ שְׁשׂוּפַתַּנִּי הַשֶּׁמֶשׁ בְּנֵי אֲמִי נָחְרוּ כִּי שְׁמֵנִי נִטְרָה אֶת
 הַכְּרָמִים כְּרָמֵי שְׁלִי לֹא נִטְרַתִּי: (ז) הַגִּידָה לִּי שְׂאֵהֲבָה נִפְשִׁי אִיכָה
 תִרְעָה אִיכָה תִרְבִּיץ בְּצִהְרִים שְׁלֹמֹה אֶהְיֶה כְּעֵטוּיָה עַל עֲדְרֵי חֲבֵרֶיךָ:
 (ח) אִם לֹא תִדְעִי לְךָ הִיפָּה בְנָשִׁים צְאִי לְךָ בְּעַקְבֵי הַצֹּאן וְרַעֲלִי אֶת
 גְּדִיתֶיךָ עַל מִשְׁבְּנוֹת הָרָעִים: (ט) לְסִסְתִּי בְּרֻכְבֵּי פָרְעָה דְּמוֹתֶיךָ רַעֲיֹתִי:
 (י) נִאֻוּ לְחִינֶיךָ בְּתָרִים צוֹאֲרֶךְ בַּחֲרוּזִים: (יא) תוֹרִי זֶהֱב נַעֲשֶׂה לְךָ עִם
 נִקְרָוֹת הַכֶּסֶף: (יב) עַד שְׁחַמְלֶךָ בְּמִסְכּוֹ נִרְדִּי נִתֵּן רִיחֹו: (יג) צְרוּר הַמֶּר
 דוּדִי לִי בֵּין שְׂדֵי יְלִיז: (יד) אֲשַׁבֵּל הַכֶּפֶר דוּדִי לִי בְּכִרְמֵי עֵין גְּדִי:
 (טו) הִנֵּךְ יָפָה רַעֲיֹתִי הִנֵּךְ יָפָה עֵינֶיךָ יוֹנִים: (טז) הִנֵּךְ יָפָה דוּדִי אֶף נְעִים
 אֶף עֲרֻשְׁנו רַעֲנָנָה: (יז) קְרוֹת בְּתֵינֹו אֲרֻזִים רַחֲמֵנוּ בְּרוֹתִים:

פרק ב

(א) אֲנִי חֲבַצְלֵת הַשְּׂרוּז שׁוֹשְׁנַת הָעִמְקִים: (ב) כְּשׁוֹשְׁנָה בֵּין חֲחוּחִים
 בֶּן רַעֲיֹתִי בֵּין הַבְּנוֹת: (ג) כְּתַפּוּחַ בְּעֵצֵי הַיַּעַר בֶּן דוּדִי בֵּין

הַבָּנִים בְּצִלּוֹ חֲמֻדָּתִי וַיִּשְׁכַּתִּי וּפְרִיזוּ מִתּוֹק לַחֲכִי: (ד) הֵבִיאֲנִי אֶל בֵּית
הַיַּיִן וְדִגְלוּ עָלַי אַהֲבָה: (ה) סָמְכוּנִי בְּאִשִּׁישׁוֹת רַפְדוּנִי בַּתְּפוּחִים כִּי
חֹלֶת אַהֲבָה אָנִי: (ו) שָׁמְאָלוּ תַּחַת לְרֵאשֵׁי וַיִּמְיְנוּ תַּחֲבַקְנִי: (ז) הַשְּׂבָעֵתִי
אַתְּכֶם בְּגוֹת יְרוּשָׁלַם בְּצַבָּאוֹת אוֹ בְּאֵילוֹת הַשָּׂדֶה אִם תַּעֲרִוּוּ | וְאִם
תַּעֲזְרוּ אֶת אַהֲבָה עַד שְׂתַחֲפִי: (ח) קוֹל דוּדֵי הַנָּה זֶה בֶּאֱמָרָא עַל
הַחֲרִים מִקְפִּץ עַל הַגְּבָעוֹת: (ט) דוּמָה דוּדֵי לְצַבִּי אוֹ לְעַפְרַי הָאֵילִים
הַנָּה זֶה עוֹמֵר אַחֲרַי כְּתִלְנוּ מִשְׁנִיחַ מִן הַחֲלָנוֹת מִצִּיץ מִן הַחֲרָבִים:
(י) עֲנֵה דוּדֵי וְאָמַר לִי קוֹמִי לְךָ רַעִיתִי יַפְתִּי וּלְכִי לְךָ: (יא) כִּי־הִנֵּה
הִפְתָּיו עֲבַר הַגֶּשֶׁם חֲלָף הַלֶּךְ לוֹ: (יב) הַנְּצַנִּים נִרְאוּ בְּאֶרֶץ עֵת הַזְּמִיר
הַגִּיעַ וְקוֹל הַתּוֹר נִשְׁמַע בְּאֶרְצֵנוּ: (יג) הַתְּאֵנָה חֲנֻמָּה פְגִיחַ וְהַנְּפִנִים |
סְמָדָר נִתְּנוּ רֵיחַ קוֹמִי לְךָ רַעִיתִי יַפְתִּי וּלְכִי לְךָ: (יד) יוֹנְתִי בְּחַגְוֵי הַפְּלֵעַ
בְּסֶתֶר הַמְּדֻרָּגָה הִרְאִינִי אֶת מְרֵאִידֵי הַשְּׂמִיעִינִי אֶת קוֹלְךָ כִּי קוֹלְךָ
עָרַב וּמְרֵאִידֵי נְאוּהָ: (טו) אֶחָזוּ לָנוּ שׁוֹעֲלִים שׁוֹעֲלִים קַטְנִים מַחְבְּלִים
בְּרַמִּים וּבְרַמִּינוּ סְמָדָר: (טז) דוּדֵי לִי וְאֲנִי לוֹ הִרְעָה בְּשׁוֹשְׁנִים: (יז) עַד
שִׁפּוּחַ הַיּוֹם וְנָסוּ הַצְּלָלִים סָבַרְמָה לְךָ דוּדֵי לְצַבִּי אוֹ לְעַפְרַי הָאֵילִים
עַל הַרֵי בְּתָר:

פרק ג

(א) עַל מִשְׁכְּבֵי בַלִּילוֹת בְּקִשְׁתִּי אֶת שְׂאֵהֲבָה נִפְשִׁי בְּקִשְׁתּוֹ וְלֹא
מִצְאָתִיו: (ב) אֶקוּמָה נָא וְאִסּוּבְכָה בְּעִיר בְּשׁוֹקִים וּבְרַחֲבוֹת
אֲבַקֶּשֶׁה אֶת שְׂאֵהֲבָה נִפְשִׁי בְּקִשְׁתּוֹ וְלֹא מִצְאָתִיו: (ג) מִצְאוּנִי הַשְּׂמֵרִים
הַפְּכָבִים בְּעִיר אֶת שְׂאֵהֲבָה נִפְשִׁי רְאִיתָם: (ד) בְּמַעַט שְׂעֵבְרָתִי מֵהֶם